

ACTE DE PRESA DE POSSESSIÓ

Salutacions

President, cardenal, rectora, secretari d'Universitats i Recerca, vicepresident del Patronat,

Membres del Patronat de la Universitat,

President Fornesa

Presidents de les institucions de la Universitat,

Rectors, vicerectors,

Representants de la Generalitat,

Autoritats acadèmiques,

Professors, personal d'administració i serveis, alumnes,

Senyores i senyors.

Agraïments

Permetin-me que les meves primeres paraules d'aquest discurs de presa de possessió com a nou rector de la Universitat Ramon Llull siguin d'agraïment.

En primer lloc els vull donar les gràcies a tots vostès per haver pogut acompanyar-nos avui en aquest acte tan simbòlic.

Al Patronat de la nostra Universitat, encapçalat pel nostre estimat president Sr. Leopoldo Rodés. El Patronat és l'impulsor del nostre projecte i sempre està al servei de la Universitat.

Als membres dels nostres òrgans de govern més executius: als directors generals de les institucions de la Universitat i als degans i directors dels nostres centres, tots aquells que –de fet- es fan càrrec dia rere dia de la gestió d'aquesta Universitat.

A tots els membres de les dotzenes de comissions i grups de treball de la Universitat, als quals sempre denominem “les forces vives” de la Llull.

Als membres de la comunitat universitària en general: als professors i investigadors, i al personal d'administració i serveis, que són el veritable capital de la nostra institució; i als estudiants, la raó de ser última de qualsevol Universitat.

Als companys de l'Equip Rector: a la nostra estimada rectora, que avui visualitzem més que mai com s'uneix al club dels que ella anomena "*anciens recteurs*", a la resta de vicerectors que hem fet, i seguim fent, camí junts.

Als companys del Rectorat en general, que són els que tenen el veritable mèrit que el nostre Rectorat funcioni.

A la família, avui alguns podeu estar aquí, d'altres no heu pogut, als nens que hem enviat a l'escola de totes-totes; la família és –sempre– aquest pilar indispensable al qual ens aferrem en els moments bons i en els no tan bons. També jo, com la rectora deia fa uns dies, hi tinc aquí cadires buides, però de ben segur que ens acompanyen des d'algun lloc.

Agrair també la companyia dels representants del Govern i de la resta d'agents del sistema universitari i de recerca. Vosaltres sou els nostres companys de viatge en un sistema universitari únic, integral i integrador; companys en el servei a la Societat, des de les diferents personalitats, rols i projectes, però companys i col·laboradors.

Deixin-me fer aquí una menció especial a l'equip de la Secretaria d'Universitats i Recerca, i també del Consell Interuniversitari de Catalunya, als senyors Antoni Castellà, Lluís Jofre, Claudi Alsina i de manera molt especial a Josep Maria Martorell amb qui la vida ens va portar a compartir camí un bon grapat d'anys.

Als rectors, vicerectors i representants d'altres universitats, amb els quals ja fa molts anys que ens coneixem i amb els quals hem pogut teixir tota mena de complicitats. *Una menció especial també a los compañeros de Deusto y Comillas con los que compartimos la ilusión del proyecto Aristos Campus Mundus 2015 que obtuvo la mención de Campus de Excelencia Internacional, y representados hoy aquí por su rector y vicerector, muchas gracias Juli), Mila esker Robertori, errektoreorde bikaina eta lagun hobeia.*

I finalment als amics, i en aquest grup o categoria incloc tots els citats anteriorment, perquè tenim el goig de poder fer una feina que et permet fer amics, i molts.

Als amics, doncs, que també avui us heu volgut afegir a aquest acte formal per compartir uns moments d'un camí que anem fent plegats.

En segon lloc dec un agraïment molt sincer i especial a tots aquells que m'han fet confiança en proposar-me i encarregar-me d'encapçalar l'Equip Rector d'aquesta Universitat. I, per tant, he d'agrair el procés llarg i discret que la Comissió Permanent del nostre Patronat ha fet en els darrers mesos. Un procés en què es consulta, s'escolta, s'analitza, i es proposa. Un procés respectuós amb les persones i amb les institucions. He d'agrair també a la Junta de Govern –òrgan representatiu de la Comunitat Universitària– per la seva votació, i el seu posterior informe favorable de la proposta que la Comissió Permanent del Patronat els presentava. He d'agrair finalment al Patronat de la Universitat que, analitzada la proposta de la Comissió Permanent i l'informe de la Junta de Govern, em nomenava nou rector d'aquesta Universitat. Rebo, doncs, aquest encàrrec amb agraïment, amb il·lusió i amb responsabilitat, cosa de què tractaré al final del meu parlament.

En tercer lloc, i darrer per acabar aquest apartat d'agraïments, permetin-me expressar un agraïment molt especial a la rectora. Entendran que quan un amic parla de tu tendeix a exagerar i que és sa quedar-se només amb un 5% -com a màxim- del que

diu, per tant t'he d'agrair –rectora- les teves exagerades i immerescudes paraules cap a la meua persona. Però això és només l'anècdota. T'he d'agrair, t'hem d'agrair rectora, aquests 10 anys amb nosaltres. Un agraïment a qui ha liderat un Equip Rector durant molt temps, un equip en el qual cadascú ha pogut trobar el seu lloc, on hi ha hagut l'oportunitat de parlar, de debatre, d'encertar-la, d'equivocar-nos, de decidir junts ...

Amb ella vam coincidir ara fa 10 anys, vam compartir un projecte engrescador i ens vam animar mútuament per treballar-hi des del Rectorat. A la rectora em surt del cor donar les gràcies, crec que és just i que és necessari; i si bé institucionalment a mi no em toca fer-ho, sí que ho vull fer des del punt de vista més personal: com a companya i, molt especialment, com a amiga. Gràcies Esther!

I també vull agrair a la resta de companys de l'Equip Rector per tots els moments viscuts: a Eduard Bonet que ens va acompanyar en aquells mesos inicials, a Josep Gallifa, a Rosa Nomen, a Albert Sáez, a Jordi Riera, a Anna Berga i a Lluís Comellas. Molt de tot el que he dit anteriorment és aplicable també a ells. I aquest agraïment el vull també estendre a la resta de l'equip més proper que m'ha acompanyat en aquests anys al Rectorat: a l'Anna, al Pep, al Carles, a la Mimar, a la Mireia, a la Cris, a la Montse ... i a tots els que han estat al seu darrera, que han estat molts.

Finalitzat aquest bloc d'agraïments, passaré ara a analitzar, des del meu punt de vista, en quin context s'efectua aquest relleu al capdavant de l'Equip Rector d'aquesta Universitat.

El context en què es produeix aquest relleu

La nostra Societat està vivint una de les crisis econòmiques més profundes dels darrers temps. Una crisi econòmica que, de fet, prové d'una crisi molt anterior –i potser més profunda que la pròpia crisi econòmica- que és una crisi de valors. Crisi de valors que ha propiciat actuacions individuals i col·lectives les conseqüències de les quals ara es poden veure traduïdes en molts i greus problemes.

Juntament amb aquestes dues crisis trobem, ja des de fa uns anys, el que sembla ser una clara voluntat de la Societat catalana a poder decidir el seu futur, en un context de llibertat i de democràcia. Un procés que ha agafat velocitat en les darreres setmanes, i en el qual les universitats haurem de ser més àgora que mai; més espai de debat i d'educada confrontació d'idees que mai. Però també haurem de ser més espai per al rigor i més espai per a l'exigència, i fugir de qualsevol forma de demagògia.

És possible que la part més visible d'aquesta crisi econòmica que citava ara fa uns instants, sigui l'absència d'instruments efectius que tenen els governs per fer-hi front i la gran, enorme, taxa d'atur. Atur que afecta de manera especialment greu els joves, i per tant que tindrà conseqüències importants i poc calculables en una generació de la nostra Societat. Atur, però, que també afecta importats sectors socials d'edat mitjana, i que té conseqüències directes en les seves famílies. Som perplexos testimonis de com 1 de cada 4 infants viuen en famílies que estan per sota del llindar de la pobresa.

Crec que és important subratllar l'efecte de l'educació en l'atur, o com l'atur canvia en funció de l'educació de la població. Si bé el percentatge d'atur juvenil se situa sobre el 50%, l'atur de persones de la mateixa franja d'edat amb un doctorat és pràcticament nul. Encara que és ben sabut que invertir en educació és una garantia de futur, crec

que és important que les institucions universitàries ho tinguem molt present i que ho donem a conèixer en la mesura de les nostres possibilitats.

Deia, fa uns moments, que les administracions públiques sembla que tenen pocs instruments per fer front a aquesta crisi. De fet, dia rere dia, ens ho recorden; i afegeixen la descripció de la delicada situació de les finances públiques. Potser s'està estenen una fatal sensació que la sortida a aquesta situació no només és molt llunyana, sinó que, a més, no està gens clara. Un futur, doncs, incert en què tots haurem d'aportar amb generositat el nostre gra de sorra.

I com afecta aquest context de crisi la nostra Universitat? La crisi està tenint un impacte especialment important en el finançament de la recerca i de la transferència dels seus resultats. Els fons externs que rebem les universitats per a recerca s'han reduït, siguin aquests d'origen públic o privat, siguin per la via del projecte competitiu, del contracte o del conveni. Si tenim present la cabdal importància que té la recerca per al progrés general del coneixement, i el rol contrastat que té aquest en la innovació i el progrés, és força clar que reduir la inversió en recerca repercutirà negativament a mig i llarg termini en la competitivitat del nostre teixit econòmic. Reduir les inversions en recerca del nostre sistema universitari i de les nostres empreses, no contribuirà pas positivament a reduir la durada d'aquest període difícil de crisi. Dit això, tots reconeixem també la delicada situació de la Generalitat, alhora que reconeixem el seu capteniment, sensibilitat i esforç davant d'aquest tema.

Però l'impacte de la crisi econòmica no es limita només a l'anterior. La crisi ha derivat en una disminució de les matrícules universitàries en general. Impacte heterogeni en funció de la tipologia dels estudis, sigui per especialitat, sigui per cicle. Malauradament ens trobem amb persones que un cop iniciats els estudis tenen problemes econòmics per poder-los continuar, en tant que el seu context econòmic familiar ha canviat. Tot plegat ha fet que la nostra Universitat hagi hagut d'augmentar els esforços per tal de reduir aquest impacte, i ha multiplicat els ajuts a l'estudi, les beques, i tota mena d'instruments orientats a facilitar la continuïtat dels estudis dels nostres alumnes.

Com és sabut, la Universitat Ramon Llull desenvolupa la seva activitat en el context d'un sistema universitari català únic, i compost per 12 universitats. Un sistema consolidat, ben dimensionat, amb una qualitat contrastada i difícilment discutible, i molt competitiu, sigui en l'àmbit local com en el global. Competència, que lluny de ser un problema és un avantatge, ja que ens fa millors.

Un sistema universitari, que sota l'impuls del Govern de la Generalitat, fomenta la col·laboració entre universitats. Per tant, competència i col·laboració. I crec que estarem d'acord que hi ha, cada cop més, una creixent consciència del rol fonamental que té aquest sistema en la recuperació econòmica i social. Però també un sistema universitari confús pels massa freqüents i importats canvis legislatius. Parlo, de manera molt especial, de certes actuacions del Govern de l'Estat que en els darrers anys han sobreburocratitzat la gestió, entorpidint l'autonomia que naturalment han de tenir les universitats. Instruments de control que, sorprenentment, tendeixen a exigir molt als projectes, i a avaluar poc els resultats. Des del debat de fons de l'estructura dels estudis universitaris, passant per l'existència o no d'un catàleg d'estudis, i acabant en els complexos processos de verificació. Són accions i decisions que sovint han ajornat i emmascarat els veritables problemes de la Universitat, sigui a l'Estat o al nostre País.

Amb tota probabilitat haurem de viure un necessari canvi de paradigma universitari. Caldrà crear un nou model que es pugui adaptar millor a les necessitats de formació i de recerca, a les noves tecnologies en general, als continguts oberts en xarxa, a la

mobilitat de la comunitat universitària, al plurilingüisme, a la globalització. De fet, ja hi ha moltes veus que diuen que no estem vivint una era de canvis, i que el que realment estem vivint és un canvi d'era. Una nova era en la qual la Universitat en el seu conjunt haurà de saber redibuixar-se, haurà de saber trobar un nou paradigma, un nou model. I cal fer-ho sense preses, però sense pauses. En el nostre context, en el nostre àmbit, quedar-se quiet és sinònim de retrocedir.

I en aquest context, la nostra Universitat Ramon Llull, amb només 21 anys de camí conjunt però amb molts anys d'experiència en formació superior i recerca es presenta, al meu entendre, més preparada que mai. Orgullosa del seu passat, i confiada en el futur.

És molt important tenir present que la Universitat Ramon Llull és les institucions que la formen, i aquestes institucions són la Universitat Ramon Llull. Una Universitat d'estructura federal difícilment comprensible sense la participació activa i compromesa de totes i cadascuna de les seves institucions: l'Institut Químic de Sarrià, Blanquerna, La Salle, la Facultat de Filosofia, ESADE, la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés, l'Escola Universitària de Turisme Sant Ignasi, l'Institut Universitari Observatori de l'Ebre, l'Institut Universitari de Salut Mental Vidal i Barraquer, l'Institut Borja de Bioètica i l'Escola Superior de Disseny (ESDI) com a centre adscrit. Institucions més grans o més petites en volum, però totes importants per al nostre conjunt.

Tampoc es pot entendre aquesta Universitat sense la participació activa i compromesa dels 1.100 professors i investigadors, les 750 persones dedicades a administració i serveis, i els més de 17.500 alumnes. Aquesta és la nostra comunitat universitària.

Una universitat catalana, nascuda de la societat civil, de naturalesa privada sense afany de lucre, amb un clar Ideari en el qual -ja l'any 1991- es declarava que la Universitat Ramon Llull havia de ser: (1) una institució al servei de la Societat, (2) una institució autònoma, (3) una comunitat de professors i d'estudiants, (4) amb la recerca i la docència com a tasques fonamentals, (5) una universitat que vetllés pel desenvolupament de la persona i el desenvolupament solidari de la humanitat, (6) una universitat lliure, i (7) una universitat d'inspiració cristiana. Les darreres paraules de les nou pàgines del document que recull el nostre Ideari acaben dient: *“voldríem que la nostra Universitat Lliure i d'Inspiració Cristiana, especialment mitjançant la docència i la recerca, fos un mitjà privilegiat d'humanització, de cultura i de servei a la societat. Aquesta seria la nostra concepció de la Universitat.”*

Una Universitat que durant els seus primers anys d'existència, i sota el lideratge del rector Gassiot, va abordar un període de consolidació de les seves estructures i d'un gran creixement, especialment pel que fa al nombre de centres, titulacions i alumnes. Van ser uns anys especialment difícils, on tot estava per fer, en els quals crec que és important destacar que es va demostrar la viabilitat organitzativa d'un model singular ideat per grans personalitats i pensadors. A aquells primers equips, aquesta Universitat els deu molt.

I després d'aquests primers anys, personalment he tingut el goig de compartir el mandat de la rectora Giménez-Salinas. Una etapa en què la Universitat, i sempre des del meu punt de vista, ha protagonitzat una obertura i una integració en el sistema universitari, amb el reconeixement per part dels governs i de la resta d'*stakeholders*.

Al meu entendre, això anterior: obertura, integració i reconeixement, és un llegat difícilment discutible i en el qual la nostra rectora ha assumit un lideratge especialment intens. I tot plegat s'ha fet sense perdre la nostra pròpia personalitat, fet que el sistema

universitari ha reconegut de manera sistemàtica com una cosa bona. Integració, doncs, sense perdre la pròpia identitat.

Però també han estat els anys de l'impuls a la recerca, a la planificació estratègica i al Campus d'Excel·lència Internacional. Sense oblidar els processos d'acreditació, que vol dir processos d'avaluació externa, sigui de professors, de l'activitat docent o de la de recerca, l'avaluació per part de l'EUA; i el gran, llarg i laboriós procés d'adaptació a l'Espai Europeu d'Educació Superior liderat pel Dr. Riera.

Ha estat una època, i que crec que no ha acabat encara, en la qual el sistema universitari no només ha canviat més que en tota la història precedent, sinó que a més –i com deia fa uns instants- les lleis, decrets, normes i procediments s'han multiplicat i s'han anat succeint, derogant-se les unes a les altres. Al meu entendre hem viscut una època de canviant sobrelegislació.

Permetin-me, arribat a aquest punt, que parli un moment de projecte Aristos Campus Mundus 2015 que, com deia al principi del meu parlament, va obtenir una qualificació dins del programa Campus d'Excel·lència Internacional.

Nuestro proyecto CEI, con las universidades de Deusto y Comillas cuya concepción se remonta ya al verano de 2009, se ha convertido en nuestro proyecto de colaboración interuniversitario más ambicioso y más internacional. Un proyecto que quiere, por encima de todo, equilibrar el peso de las distintas funciones universitarias, es decir, sin olvidar la docencia, se concentra en nuestra función investigadora, y en su internacionalización. Jugando en este último aspecto, el de la internacionalización, un papel clave nuestras relaciones con las universidades americanas de Georgetown, Boston College y Fordham. Un proyecto que está cuajando entre nuestros investigadores, lo cual significa la materialización de aquello que un grupo de personas proyectamos en aquellos largos estíos de prisas, muchos nervios y mayores dudas. Quiero hoy y aquí, renovar nuestro compromiso con este proyecto, a la vez que agradecer a nuestros socios y amigos su esfuerzo. El rector de Comillas me permitirá que lea unas frases del discurso que pronunció hace unos meses durante el acto en que tomó posesión de su cargo. El rector decía: “Hemos de vencer la tentación de creer que solos estamos mejor. Ciertamente buscar y cultivar sinergias no es tarea sencilla, pero si lo logramos, la suma, multiplica. Y hoy no nos podemos permitir el lujo de no multiplicar”.

És a partir de tot d'aquest llegat que hem de continuar, i de fet aquest és el context en què s'efectua aquest relleu al capdavant de l'Equip Rector.

Eixos principals de les propostes programàtiques

Qualsevol cosa que projectem haurà de tenir present la nostra pròpia trajectòria, i singular idiosincràsia, i el context actual, i la suma i la combinació dels desafiaments que se'ns presenten. Crec que és indispensable donar continuïtat crítica al que hem estat fent fins a data d'avui. De fet, seria estrany que ara diguéssim una cosa radicalment diferent d'això en tant que em sento part de l'acció de govern d'aquests darrers anys. Però això no treu que calgui reavaluar, i reajustar, i redefinir. Lògicament hi haurà coses que haurem de fer com hem estat fent fins ara, d'altres que simplement haurem de deixar de fer, algunes que haurem de fer diferent, i d'altres que no fèiem i que ara haurem de fer.

Crec que seria completament impropï de la nostra estructura de governança detallar avui i aquí moltes coses. Vist des de tots els punts de vista, crec que aquesta és una de les virtuts del nostre model i de les nostres estructures de govern. Un nou rector (o rectora) de la URL és escollit, precisament, per assumir aquest mandat integrador, i el programa s'ha de fer a partir de les aportacions de les nostres institucions representades en els diferents òrgans de govern de la Universitat.

És per això que en les properes setmanes ens hem proposat abordar un procés de reflexió estratègica per tal d'ajustar, arribat el cas, el nostre actual Pla Estratègic. Aquest nou Pla, ajust de l'anterior, haurà de ser el nostre "full de ruta" pels propers anys. No puc imaginar un millor moment per abordar aquest procés de reflexió tenint en compte aquest canvi de paradigma universitari que hem d'abordar i que abans he justificat.

I durant aquesta reflexió estratègica crec que haurem de tenir present com a mínim, i en tant que bases fonamentals de debat, els següents 7 apartats:

- 1) En primer lloc crec que cal analitzar els mecanismes que ens permetin aprofundir en un model de relació intraUniversitat Ramon Llull que fomenti encara més la confiança, la col·laboració i les aliances entre les diferents institucions de la nostra Universitat. Probablement aquest serà un element cabdal i del tot inajornable. Hauria de ser, al meu entendre, una de les nostres màximes prioritats.
- 2) En segon lloc crec que hem d'analitzar la manera d'implicar-nos encara més en el sistema universitari que ens acull. Ho deia fa una estona, el sistema universitari és un de sol, i així es reconeix tant des dels Governos com des de les pròpies universitats. Crec que la URL hi té molt a aportar, i cal que ens impliquem encara més en el seu conjunt i en totes i cadascuna de les facetes d'aquest sistema i de la seva governança, coherència i integritat. Res del que afecta el sistema ens deixa d'afectar a nosaltres.
- 3) En tercer lloc cal tenir en compte la importància de continuar apostant per la recerca, i caldrà abordar les noves maneres que ens han de permetre, sota aquest context de crisi econòmica, donar-li l'impuls definitiu. Si algú dubtava que la recerca era indispensable en les universitats, ja sigui per al progrés general del coneixement, o per a l'actualització dels continguts docents, o per al reciclatge dels professors, o també per retornar a la Societat resultats, o per la indispensable necessitat de mirar a mig i llarg termini; avui la recerca és indispensable per la responsabilitat que tenim envers la nostra Societat. És ja un tema de Responsabilitat Social Universitària. No és estrany, doncs, que hi hagi gent que opini que és perquè fem recerca que les universitats podem fer docència. Una manera sintètica de resumir un bon grapat d'idees.
- 4) En quart lloc crec que hem d'abordar la manera d'acabar d'ajustar la nostra política de recerca a la política de doctorat. És un repte i no pas un problema. Com també ho és el fet de trobar les estructures organitzatives més escaients per fer-ho possible, i donar llum i visibilitat a aquesta política sota el context de l'Escola de Doctorat que ens demana l'entorn.
- 5) En cinquè lloc crec que caldrà incorporar en el procés de reflexió estratègica els elements que ens permetin equilibrar la composició del nostre claustre de professors. Les exigències normatives actuals sovint ens han fet desviar l'atenció d'allò que havia estat present en els nostres estudis més professionalitzadors i, en alguns casos, comencem a detectar certs desajustos.

- 6) En sisè lloc caldrà reflexionar com es pot assegurar la permanent actualització del nostre mètode docent i de la nostra oferta formativa. El context actual ens empeny a reforçar els esforços per abordar tots aquests aspectes de manera col·lectiva. Si veiem de manera positiva el fet de col·laborar en projectes formatius interuniversitaris, millor hauríem de veure el fet d'abordar graus i màsters i postgraus conjunts entre diferents institucions de la URL. Sempre n'hem estat convençuts, segurament ara també en reconeixem la seva imperiosa necessitat.

La docència, el nostre mètode, la nostra qualitat, han estat molts anys la nostra bandera. No hi hem d'escatimar esforços. És el nostre pal de paller i no podem deixar d'invertir-hi tot el que sigui necessari. Portem uns anys ja immersos en una profitosa cultura de qualitat academicodocent, en tant que creiem que allò que no s'avalua es devalua. Hem de saber combinar també aquest dia a dia amb la necessitat de tenir sempre una mirada serena vers el futur, amb un punt d'atreviment raonable, que ens permeti continuar sent innovadors en els nostres plantejaments. I en tot l'anterior cal incorporar els estudiants i els empleadors en el debat. Són els estudiants els receptors d'aquesta oferta, i són els empleadors els que han de valorar les competències dels nostres titulats.

Dins d'aquest apartat de docència, caldrà analitzar els elements necessaris per poder incorporar encara més beques i ajuts a l'estudi destinats a les persones que ho necessitin en aquests complicats moments que vivim.

- 7) I finalment, i no per això menys important, en setè lloc crec que caldrà que incorporem a la reflexió els aspectes d'internacionalització de la nostra activitat. Internacionalització entesa de manera transversal a totes les missions de la Universitat, des de la docència al *LifeLong Learning*, passant per la recerca i la transferència dels seus resultats. Haurem de pensar en com augmentar la quantitat dels nostres estudis en anglès, i augmentar la internacionalitat del nostre claustre de professors, dels nostres estudiants i de la nostra recerca, sense abandonar la mobilitat que tants bons resultats ens ha donat. Haurem de buscar com fer-ho en un context federal, però certament és un altre compromís que no podem ajornar.

Aquests són els set eixos principals que, al meu entendre caldrà incorporar a aquest proper procés de revisió estratègica de la nostra Universitat i orientat a redistribuir el full de ruta que ens hauria de guiar en aquest canvi de paradigma universitari.

I com rebo l'encàrrec?

He deixat per al final d'aquest parlament els aspectes més personals. Sovint em pregunten com rebo aquest encàrrec. I també sovint m'isso la pregunta dient que el que seria més propi preguntar és com rebem (plural) aquest encàrrec, ja que la participació de l'Equip Rector és indispensable. Un Equip Rector al qual, com saben, el Patronat ha donat continuïtat fins al final del proper mes de febrer, moment en el qual farem els ajustos que es considerin escaients. Com rebo, doncs, o rebem, aquest encàrrec?

Rebo aquest encàrrec amb un profund sentiment de responsabilitat. Quasi tothom reconeix de manera espontània la dificultat del moment i que, lògicament, passar ara a encapçalar un equip rector de qualsevol universitat ha de ser feina dura, ha de ser un repte important. És per això que tinc aquest sentiment de responsabilitat, i voldria creure, responsabilitat realista pel coneixement, sempre parcial, que m'han donat els darrers anys participant en l'Equip Rector.

El rebo, el rebem, amb la voluntat d'estar oberts a totes les opinions. Només així podrem liderar un projecte comú en el qual les diferents sensibilitats puguin estar representades. Només delimitant allò que realment és comú es teixeixen les necessàries complicitats.

El rebo, el rebem, amb voluntat de servei, que de fet és del que es tracta: un servei a la nostra comunitat.

I, finalment, rebo aquest encàrrec amb il·lusió, amb molta il·lusió. Després de 20 anys treballant en aquesta Universitat, els 10 primers treballant per a La Salle i els 10 darrers per a tota la Universitat des del Rectorat; rebo aquest encàrrec potser amb més il·lusió que mai. Aquests darrers mesos, i des del moment en què es va donar a conèixer la possibilitat que jo succeís la Dra. Esther Giménez-Salinas en el càrrec, he pogut parlar amb molta gent i he pogut constatar un fet que ja coneixia: la il·lusió i el compromís de la nostra gent amb aquesta Universitat. Creguin-me que és un goig poder treballar amb persones amb un tan alt nivell d'implicació. Crec que seria completament injust i impropï del rector d'aquesta Universitat no correspondre amb molta il·lusió a aquesta sentiment col·lectiu.

Moltes gràcies per la seva atenció.

Josep M. Garrell Guiu
Rector

Barcelona, 5 d'octubre de 2012